Ч. 192 Субота 28 серпня (9 вересня) 1899. Рік IX

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Вісти політичні.

(„Pilznenske Listy" о ситуациї. — Угорщина а Австрия. — Процес Драйфуса. — Справа заговору у Франциї.)

Pilznenske Listy оголосили цікаву статю о ситуациї, походячу очевидно з верховодячих ческих кругів. Зміст сеї статиї такий: Заворушене, викликане місиєю бар. Хлюмецкого успокоїло ся як на команду. Пішов з того здогад, що цїла та акция була лиш проминаючою филею. Єсть то хибна гадка. Фактично іде о інтриґу, широко розвинену, о обдумане і далеко сягаюче предприняте. Доказом того факт, що клюби на правім крилї обструкциї опанувало підохочене сполучене з радістним ожиданем; доказом того єсть, що нараз замовкли часописи як N. fr. Presse, N. W. Tagblatt і Słowo Polskie. Не можна себе туманити; єсть то інтриґа, стремляча до зміни, котра може з початку має бути заосмотрена иншою вивіскою, однакож в своїй дійстности булаби звернена просто против ческого народу. Бар. Хлюмецкий не виступає у власнім імени. Він занадто мудрий, щоби не знав, що намірена комбінация не зможе осягнути тревалїйшого успіху; не єсть також на тілько скромним, щоби вдоволити ся хвилевим ефектом поваленя теперішного кабінету. Послїдна конференция вірноконституцийної більшої посїлости була правдивим конкляве. Тайну нарад держать дуже строго; то однак річ певна, що займали ся там не пустою балаканиною, але конкретними проєктами. На тих сходинах наведено також імя грядущого мужа. Будучий президент міністрів називає ся барон Еренталь, амбасадор в Петербурзї, в переконаня прихильник ґр. Освальда Туна. Кандидатура того дипльомата єсть також згідна з намірами ґр. Ґолуховского, бо звістно, що представитель Австриї при дворі росийскім єсть найповажнїйшим соперником і десиґнованим наслїдником ґрафа Ґолуховского, отже ґр. Ґолуховский охотно его підпирає, щоби усунути власного конкурента. Мовчать длятого, щоби присвати два важні чинники: по перше теперішне правительство, котре не предвиджуючи кабали, має ще лиш перевести другу часть угоди, а не може того зробити перед другою половиною вересня; по друге, хотять звести колеґію проводирів клюбів лївиці, котрих аранжери цїлого пляну хотять поставити перед довершеним вже фактом. Доси ті проводирі з виїмкою кількох, не знають, що думає Хлюмецкий разом з своїми приятелями. Сїть вже розтягнена. Питане лиш, чи зловлять ся в ню ті, на котрих она наставлена.

До N. W. Tagblatt доносять з Будапешту що слїдує: В кругах зближених до правительства розважають поважно евентуальність, коли би в Австриї не можна було вибрати членів делеґаций. На такий случай єсть гадка ревізиї угорских законів угодових, в котрих єсть бесїда о виборі делеґаций. По такій ревізиї не потреба би дальше трактувати справи квотової, бо квота тогди відпала би.

Процес Драйфуса в Рен добігає вже до кінця і вирок буде оголошений коли не завтра, в суботу, то певно в понедїлок. Який буде вирок, очевидно трудно сказати, але можна здогадувати ся, що Драйфус буде знов засуджений. До богато инших ознак, котрі за сим здогадом промавляють, приходить ще й кілька фактів з послїдного дня. Оборонець Драйфуса, Лябоpi, поставив був внесене, щоби виделеґувати комісию, котра би переслухала войскових аташе Шварцкоппена і Паніцарді'ого а іменно в тім напрямі: Коли одержали они документи, які вичислені в бордеро, чи були всі писані тимсамим письмом, що бордеро, чи стояли в безпосередних зносинах з обжалованим і т. п. Отже зараз на початку вчерашної розправи викликало то велику сензацию, що президент трибуналу Жуост відкинув внесене адвоката Лябоpi'го — Підчас дальшої розправи розповідав сьвідок Косифер, що в комнатї, в котрій був Драйфус підчас того, коли ему Паті де Клям диктував бордеро, лежав на столї набитий револьвер. Драйфус побачивши то сказав: Я не хочу смерть собі робити; я хочу жити і доказати мою невинність. Опісля промавляв знову ґен. Мерсіє, а бесїда его зробила таке враживе, як коли-б була умисно на то виголошена, щоби вплинути на судиїв. Під конець своєї бесїди сказав: Або признасте, мої панове, що моє зізнане єсть вірoдостойне, або опрете ся на тім, що сказав тут кап. Фрайштеттер. Гадаю однакож, що мої зізнаня будуть тут рішаючі і заслужать на більшу віру. — По закритю поступованя доказового промавляв ще правительственний комісар Каріер, котрий свою бесїду закінчив словами: На мій обовязок, на мою совість, кажу

---

44)

О СПАДЩИНУ.

(Повість з анґлійского).

(Дальше).

ГЛАВА ТРЕТЯ.

„Ніяґара і его подвійняк."

При Горішній улици у Фрімлї були дві гостинниці. Були то ще часи, коли їздило ся почтовим возом і коли по селах були ще гостинниці. Через Фрімлї переїздило що дня по кілька возів почтових і богато пасажирів задержувало ся тут, щоби покріпити ся в чудачних старосьвітских господах; але рідко лиш заночував тут в старомоднім комнатї хто инший, як якийсь купецкий подорожний, а ще рідше бувало, щоби якийсь стороньский чоловік задержав ся у Фрімлї через довший час.

В сїй місцевости не було ніяких займавостий. Хто подорожував лиш для власної приятности, той вже скорше задержував ся в живописнім селї Гальґруп.

Господиня зпід „рожі і корони" здивувала ся длятого не мало, коли з високого воза почтового висїла якась дама зі своєю комнатною дамою і зажадала комнати, в котрій могла би мешкати вісїм днїв або й більше.

Тота дама, що мала на собі темну сукню з вовняної материї і назвичайнїйший чорний капелюх оксамітовий, була так простенько убрана, що пані Тіппетс, властителька гостинниці, могла лиш по её дистинґованій поверховности і по её дуже повабній поставі пізнати хто пані а хто её комнатна дама.

— Я подорожую в сих сторонах лиш для поратованя здоровля — відозвала ся тота дама, а то була не хто инший лиш Гонория Еверстронґ — а се тихе сільце як-раз менї сподобало ся. Отже будьте так добрі і приладьте комнати для мене і моєї дівчини.

— Ви мабуть схочете, щоби комната Вашої поковної припирала зараз до Вашої? — спитала гостинничка несьміливо.

— Нї — відповіла на то Гонория; — я того не хочу; я волю бути сама в своїй комнатї.

— Як Ваша воля, пані — у нас комнат досить.

Властителька гостинниці зпід „рожі і корони" завела своїх гостий до найлїпшої комнати в своїм домі — а то була старофранконьска комната з широким комином, понад котрий виставав деревляний ґзимс та з деревляною стелею — комната, що належала більше до минувшости, як до теперішности.

Ґрафиня Еверстронґ сидїла задумана коло стола, підчас коли розкладано огонь і лагоджено до чаю. Іванна Пейленд стояла на противнім кінци коминка та споглядала на свою паню, та й собі задумала ся майже так само як і Гонория.

Вже наставав зимовий вечер, коли обі подорожні приїхали до Фрімлї. Іванна Пейленд приступила до старомодного вікна і виглянула на улицю, де вже тут і там видко було блїді сьвітла.

— Що за дивна стара місцевість, пані — відозвала ся она.

Гонория від часу свого виїзду з Рейнгем заказала їй титулувати себе ґрафинею.

— То правда, — сказала на то задумана ґрафиня — тут сьвіт дошками забитий.

— Але той спокій, та відміна, зроблять Вам, пані добре — сказала Пейленд таким облестним голосом, як лиш могла. — Вам треба було якоїсь відміни і сьвіжого воздуха, бо Ви мешкали так довго в льондоньскім тїснім заулку і нїгде не виходили.

Ґрафиня Еверстронґ обернула ся до своєї служниці і подивила ся на ню спокійно і поважно.

— Менї потреба зміни місця, потреба й сьвіжого воздуха, — сказала она поволи; — але я не того приїхала до Фрімлї, а Ви навіть і знаєте, що я не того приїхала. Чогож нам одній другу туманити? Цїль мого житя дуже прикра, тайна моїх поїздок дуже гірка. А хоч я Вам о тїй тайнї не говорю, то все-таки не таю ся з тим, що для Вас може мати якесь значінє. Дайтеж менї спокій і не допитуйте ся, длячого я щось роблю. Прийде час а дістанете заплату за Вашу терпеливість і вірність. Будьте щирі для мене, моя дитинко; але не домагайте ся конче все знати, длячого я щось роблю, і вірте менї, що все що роблю, хоч би оно і як дивним Вам здавало ся, має своє оправдане у великій цїли.

Іванна Пейленд аж спустила очи в долину, коли её пані споглянула на ню так дуже поважним і проникаючим поглядом.

— Можете, пані, бути переконані о моїй

Вам, панове, що Драйфус винен і взиваю Вас, щоби Ви примінили арт. 76 закона карного.

Кріпость Ґерена все ще держить ся і годі предвидіти, коли скапітулює. Тимчасом правительство скликало вже сенат в характері найвисшого суду, котрий має судити справу заговору. До сего заговору належить 44 людий, з котрих 25 єсть арештованих. Головними виновниками суть Дерулед, Ґерен і Габерт.

Новинки.

Львів дня 8-го вересня 1899.

— **В роковини смерти** бл. п. Є. Вел. Цісаревої Єлисавети відбуде ся завтра, в суботу дня 9 с. м. торжественне заупокійне богослуженє у всїх трох катедрах львівских.

— **В руский ґімназиї в Тернополи** учащає до I. кляси 93 учеників а до II. кляси 51. До I. кляси школи реальної в тім же містї вписало ся 25 Русинів а до II. кляси 24. Оба сї факти суть вельми характеристичні для руских відносин взагалї а для відносин в Тернопільщинї з окрема. Видко, що серед рускої суспільности чує ся вже і видить велика потреба образованя, а що більше і важнїйше, що й реальний напрям, доси майже зовсім занедбаний у Русинів, зачинає здобувати собі щораз більший терен. Не менше підпести потреба і почуте патріотичного обовязку, котре показує, що не надармо основано в Тернополи руску ґімназию.

— **Оповіщенє.** Руским Товариствам кредитовим позичає „Краєвий Союз кредитовий на $5^1/_2$%; вкладки ощадности приймає в довільній висотї і опроцентовує їх на $4^1/_2$%. Один удїл членьский в „Краєвім Союзї кредитовім“ виносить 25 зр. (50 корон). Кождий член може мати необмежене число удїлів. При плаченю першого удїлу належить зложити вписове в квотї 1 зр. (2 корони) на фонд резервовий. Льокаль товариства: Львів, Ринок, ч. 10.

— **Будова „Народного Дому в Чернівцях“** — як доносить „Буковина“ — поступає так скоро, що буде скінчена навіть скорше, як умовлено ся з будівничим. Тепер вставляють уже підлоги, печи, вікна і головні сходи. Готова вже часть фронту представляє ся дуже гарно, а середний дах — хороше наслїдуванє мідяної бляхи. Саля друкарнї зовсім готова; в ній поки-що приміщена на дві недїлї бурса.

— **Процес касиєра Аморта,** котрий в Перемишли обікрав касу ощадности та спроневірив передані єму гроші, закінчив ся вчера. Судиї присяжні потвердили всї головні питаня, відносячі ся до злочину крадежи і спроневіреня, крім одного, а трибунал на основі того вердикту признав Ґустава Адольфа двох імен Аморта виноватим злочину крадежи і спроневіреня та засудив єго на 3 роки тяжкої вязниці обостреної постом раз що місяця. Засуджений зголосив жалобу неважности.

— **Курс науки дяківства і співу хорального.** З днем 1-го (13) жовтня с.р. розпочинає ся наука дяківства і співу хорального при церкви в Зборові на підставі рішеня Сьвітлої митроп. консисториї у Львові з дня 13 липня 1890 ч. 5040. — Близші услівя що-до приняття на тую науку подасть на жадане інтересованим Т. Янишевский в Зборові, стация зелїзнича і почта в місци.

— **„Стрийский Боян“** устроює дня 14 н. ст. с. м. в Долинї, а дня 17 н. ст. с. м. в Рожнїтові концерти з добірною і різнородною програмою. По концертах відбудуть ся в обох згаданих місцевостях танцї. Стрій візитовий. Початок о 8-ій год. вечером.

— **В Калуши** відбуде ся заходом кружка місцевих академиків вечерок з танцями дня 12-го н. ст. вересня. Комітет починив всякі стараня, щоби вечерок випав як найвеличавійше, то-ж має надію, що як з близших, так і з дальших сторін публика поспішить численно на той вечерок забавити ся весело. Дохід з вечерка призначений на „Народний Дім в Калуши“. Вступ від особи 1 зр., білет родинний 3 зр. Стрій для панів візитовий або народний, для мужчин балевий.

— **Самі девятки.** Завтрішна субота єсть тим замітна, що на той день припадають самі девятки: 9, 9, 99. (девятий день, девятий місяць і девятьдесять девятий рік). Ті, що збирають марки, а особливо карти кореспонденційні і картові листи, тішать ся дуже на завтрішну суботу, бо самі девятки в датї на тих почтових значках і паперах будуть через цїлих 100 лїт належати до великої рідкостий. Ще більшу вартість будуть мати ті марки і карти, на котрих ще буде вибита і девята година.

— **Товариство руских ремісників і міщан „Зоря“ в Перемишли** повідомляє доохрестну Р. Т. Публику, що дня 10 н. ст. вересня с. р. уряджує на дохід запомогового фонду на горі Замковій перший великий фестин сполучений з фантовою льотериєю, на котру складає ся велике число красних і дорогоцїнних фантів. Буфет у власнім заряді. Музика войскова. Цїна льосу 10 кр. Вступ на фестин 10 кр., для селян половина. Початок точно о 3-ій годинї пополудни. Фанти і всякі добровільні датки присилати на руки Вп. панї М. Копкової, жени сьвященика, замешкалої на Підзамчу. По фестинї відбуде ся о годині $7^1/_2$ вечером в сали театральній на Замку аматорске представленє гране членами „Зорі“ під заг. „Мужики аристократи“, образець народний в 2 актах. Цїни місць (не обмежаючи жертволюбія): льожа 3 зр., крісло в льожи і крісло першорядне по 80 кр. дальші 50 кр., партер 20 кр., для молодежи і селян 10 кр. На случай непогоди фестин і представленє відбудуть ся слїдуючої недїлї, т. є. дня 17-го с. м.

— **Пригода з телефонічним дротом.** На одній з віденьских улиць направляли телефон і при сїй роботї урвав ся дріт, що ішов впоперек улицї до одного з домів та повис на тих дротах, котрі призначені для електричного трамваю, котрий тепер будують. Як-раз під ту пору над'їхав під той дріт віз з набором а відтак і однокінний фіякер. Сила електрична, що спливала тим дротом в землю була так сильна, що кинула конї від воза і візника на нім та фіякерского коня на землю. Візник борзо прийшов до себе, але конї потребували довшого часу, заким встали на ноги.

— **Канадийский дурисьвіт,** як би їх ще мало було своїх в Европі, появив ся оногди у Відни і показав, що уміє. Ще з Парижа замовив він собі телеграфічно в однім з віденьских готелїв комнату і дня 3 с. м. заїхав вже до того готелю, як до свого. Зіскочивши з фіякра, приступив зараз до старшого кельнера і зажадав від него, щоби він позичив єму 200 зр., а при тім розповів таку историю: Він має з собою три куфри, але всї ті куфри лишили ся на двірци на зелїзници, а то длятого, що їх задержала сторожа фінансова. Він віз з собою заграничні папироси і не заплатив

вірности — відповіла она борзо; — а що до моєї цїкавости, то менї зовсім о то не ходить, щоби слїдити за Вашою тайною.

Гонория не сказала на то нічого. Сїла мовчки пити чай. Здавало ся, якби єї прибила якась важка журба. По чаю казала Іваннї вийти і та пішла до комнати призначеної для неї. Там було вже все упорядковане і в коминку горів ясний огонь.

Двері від комнати Іванни виходили на коритар, на котрого кінци були двері від комнати, де була Гонория. Іванна могла длятого видїти кождого, хто виходив з тої комнати або заходив до неї. Она в тій цїли лиш приперла свої двері.

— Панї певно когось нинї дожидає — подумала она собі, коли сїла собі коло стола і взяла якусь роботу до рук.

Она підглянула, що ґрафиня, коли сиділа при чаю, два рази дивила ся на свій годинник. Чого так дуже пильнувала години, коли не сподївала ся яких гостий, якоїсь вісти, або може якогось листу?

Довгий час ждала і надслухувала Іванна Пейленд надармо. Ніхто, крім служниці, що збирала зі стола по чаю, не переходив через коритар до голубої комнати, де сиділа ґрафиня.

Іванна глянула на свій годинник і побачила, що вже минула девята година.

— Ледви чи вже прийдуть сегодня гостї до моєї панї — подумала она собі.

В чверть години опісля почули ся на єї диво чиїсь кроки на камінним коритари. Она схопила ся чим скорше і тихенько з крісла, підійшла до дверий і виглянула на коритар.

Там побачила она якогось чоловіка, убраного як селянин, що аж під саму бороду завинув ся був в грубий вовняний шаль і так насунув повстяний капелюх на очи, що нічого більше не було видко з під него лиш довгий кінчик носа.

Той довгий мов дзюб конець носа був панні Пейленд якось дивно знакомий; але она не могла собі пригадати, де єго виділа.

Той селянин пішов простісенько до голубої комнати, отворив двері і зайшов до середини. Двері замкнули ся за ним і тепер було чути якісь голоси в серединї.

Що то все має значити? — подумала она собі. — Може той чоловік хтось із бідної родини ґрафинї? Та же цїлий сьвіт знає, що она з низкого роду. Може той чоловік звідтам, де она родила ся.

Оттаким здогадом мусїла вдоволити ся Іванна, бо поки що не мала иншого. Розмова ґрафинї Еверстронґ зі своїм гостем потягнула ся довго. Була вже десята година, заким той якийсь дивний селянин вийшов із голубої комнати.

То діяло ся на три днї перед Різдвом. На другий день вечером приїхав другий гість возом почтовим, що переїздив через то сїльце о годині пів до семої. Він не зліз з воза, коли той станув перед брамою гостинницї. Він підождав аж єму подали єго малий ручний куферок, і мимо того, що на дворі падав сніг, пішов дальше з тим куферочком, що був єго одиноким пакунком.

Жвавим кроком пішов він аж на другий конець тої довгої улицї, де була друга трохи менша гостинниця „під ключем“. Він зайшов до неї, казав собі дати комнату та зажадав, щоби в ній затопили і дали єму повечеряти.

Аж коли він зайшов до хати, здоймив з себе грубе верхнє одїнє, котрого піднесений ковнїр закривав єму майже цїле єго лице. Тогди показало ся смагляве лице Віктора Керрінґтона з сьвітячими, чорними очима, котрі того вечера особливо живо сьвітили ся.

Повечерявши з великим поспіхом, вийшов він, мимо того, що сніг падав на подвірє гостинницї — щоби там закурити циґаро, як то він сказав якомусь слузї, котрого там стрітив.

Ще не довго побув на подвірю, коли із припираючих там будинків вийшов якийсь чоловік і тихцем, як би скрадав ся, підійшов до него.

— Все в порядку, пане — відозвав ся той чоловік придушеним голосом. — Жду на Вас вже від двох днів.

Той чоловік то був Джім Гакінс, Спавіна наробок від коний.

— А чи „Буйвіл“ єсть тут? — спитав Віктор.

— Єсть, пане.

— І дорога єму нічого не зашкодила?

— Ані трошки. Я давав єму часто спочивати, бо знав, що Вам на тім залежить, щоби він не змучив ся. Та й не змучив ся. Може хочете подивити ся на него?

— Та я би хотїв.

Гакінс повів пана Керрінґтона до стайнї, а доктор мав ту приємність придивити ся капітанови при слабім сьвітлї ліхтарнї.

Було то дійстно звіря благородної раси. Лиш у вистаючих очах, в розширених ніздрях і задертій до гори голові проявляла ся дикість. Віктор Керрінґтон постояв трохи віддалїк від коня і через кілька хвиль дивив ся мовчки на него.

А Ви виділи коли той знак у него? — спитав Віктор, показуючи на плямку під колїном.

— Як же не видїти, коли знає ся, де она, хоч хтось чужий не легко би єї добачив. В моїх очах тота плямка то хиба. Як би не она, то на кони не було би анї одного білого волоска.

— Я як-раз о тім думав — сказав на то Віктор. — А мій приятель то такий чоловік, що зараз кривить носом, скоро лиш добачить яку хибу на кони, особливо же коли добачить єї, заким ще єго випробовав. Але ось менї прийшло на гадку, як би тому зарадити, і ви мусите мій плян виконати.

— Як Ваша воля.

за них мита, а тепер мусить заплатити кару в сумі 500 зр., щоби знов одержати назад свої куфри. Канадиєць сказав, що хвилево має при собі лиш 300 зр. і длятого просить, щоби кельнер позичив єму ще бракуючих 200 зр. Кельнер позичив ту суму, а гість обіцяв звернути на другий день, а тимчасом дав єму на потверджене, що дістав від него гроші, свою карту візитову, на котрій було написано: „Б. І. Копеланд-Сандерс“. Ще того самого вечера пан Копеланд-Сандерс вийшов з готелю і більше не вернув до него. Кельнерови стало щось прояснювати ся в голові і він пішов насамперед на дворець Західної зелізниці і став там звідувати ся за куфрами Канадийця. На свій страх довідав ся він, що там ніхто ніяких куфрів не задержав за сконфіскованї папіроси. Тогди кельнер дав знати поліциї, а та вислідила, що Канадиєць пішов до иншого готелю і там назвав ся „І. Копеланд з Оксфорду“. Тут і арештувала єго поліция. Але зараз по арештованю зголосив ся на поліциї старший кельнер з третого готелю і сказав, що недавно в єго готелю якийсь незнаний пан Сандерс замовив собі телеграфічно з Парижа комнату, а приїхавши позичив у него 300 зр., та як опісля пішов з готелю, то вже більше і не показав ся. Арештований сказав в поліциї, що він називає ся Байрон, Жак Копеланд-Сандерс, має літ 28 і єсть інжиніром з Монтреаль в Канаді. Єго батько лишив єму по смерти около 800.000 франків, але він часть тих гроший стратив на всїляких предприємствах; відтак їздив сьвітами і також стратив богато гроший. Аж до смерти свого батька в 1894 був він інжиніром при канадийській зелізници, але від того часу не мав вже ніякої посади і жив з своїх гроший. Наконець заїхав до Монако і тут скортіло єго грати: він ставив на рулету, грав, програвав, хотів відограти ся і знов ставив, та так програв послїдних 65.000 франків. Сандерса взяла віденьска поліция, очевидно, під ключ, тим більше, що при нїм не знайдено ніяких документів і не можна нїяк знати, що то за птиця.

Штука, наука і лїтература.

— „Лїтературно-наукового Вістника“ книжка IX. за вересень 1899 містить в собі: „Домашна фотоґрафія“, опов. Грицька Коваленка. — „Наш альбом“ — поезиї Ґрінченка, Климентиї П. Б. і В. — „В царстві сатани“, нарисп Мих. Ю. Яцкова. — „Із житєвих малюнків“, Василя Кравченка. — Із поеми „Бар-Кохба“, Яр. Верхлїцкого. — „Голодний лїс“, фінське оповіданє Юхо Рейонена. — „Бібліс“, мітольоґічне оповіданє Пера Люіса. — „Моє житє“, оповіданє А. Чехова. — „Флямандский рух у Бельгії від 1830 р.“ проф. Генріха Бішофа. — „De Polonorum in ukrainicis rebus ignorantia“ написав Inquit. — „Причинок до історії зносин Галицких і Угорских Русинів“ нап. В. Гнатюк. — „Із чужих лїтератур“: Лїтературна спадщина Альфонса Доде, нап. М. Грушевский. — „Хроніка і бібліоґрафія“.

— „**Дзвінок**“ письмо ілюстроване для науки і забави руских дітий і молодежи ч. 17 містить в собі: „Душі покійників“ (Ішпаньска казка). — „Заколисна пісня“, Василя Лиманьского. — „Батько і три сини“. — „Омелько селяньский та барабан царский“, казка Л. Толстого.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 8 вересня. Вчера відбула ся рада кабінетова під проводом президнта міністрів ґр. Туна.

Відень 8 вересня. Є. Вел. Цїсар приймав вчера на специяльній авдиенциї міністра справ заграничних ґр. Ґолуховского.

Хеб 8 вересня. Вчера знов демонструвало кілька сот людий против послів Іра і Гофера, почім всї демонстранти пішли перед редакцію ґазети Eger. Nachrichten, але поліциї удало ся товпу розігнати.

Париж 8 вересня. Ситуация при ул. Шаброль незмінена. Ревізия сусідних домів виказала, що Ґерен і єго товариші не можуть діставати поживи з тих домів.

Доктор виймив якусь фляшинку з кишенї а з нею і маленький пензлик.

— В сій фляшинцї єсть брунатна фарба — сказав він; — я хотів би, щоби Ви замастили ту плямку за кождий раз, коли коня вичистите, кілько разів мій приятель сюди прийде. Мусите помастити нею три або чотири рази. Она держить добре; треба би богато ведер води на ню виляти, щоби она пустила.

Джім Гакінс засьміяв ся сердечно почувши, що має робити.

— Алеж бо й хитрий з Вас чоловік, пане! — сказав він. — Так роблять ті, що продають канарки. Зловлять ластівку, помалюють єї на жовто і продають за найкрасшого канарка, який де коли сьпівав в гаю; — як би хтось гнївав ся, що той канарок не хоче сьпівати, то они ручать за то, що коли він привикне до нового пана або нової пані, то буде красно сьпівати. А він таки незле сьпіває бо так, що єго вікoли не чути.

— Маєте тут фляшинку, Гакінсе, а тут пензлик. Вже знаєте, що маєте робити.

— Дуже добре, пане.

— Отже добра ніч — сказав Віктор і вийшов зі стайнї.

Він вже не постояв на подвірю з своїм циґаром, лиш вернув назад до комнати, де незадовго твердо заснув.

На другий день був він вже досьвіта на полях. Поснїдавши в своїй комнаті, зійшов він на долину, поговорив з господарем і наймив собі доброго, сильного коня, котрим властитель гостинницї „під ключем“ їздив до недалекого місточка та по сусїдних селах.

Віктор Керрінґтон сїв на коня і поїхав до Гальґрун.

Коло якоїсь сїльскої господи спинив він коня, щоби єго напоїти і підчас коли спочивав, розвідував ся у господаря.

— В котрій сторонї лежить Гальґрунске ректорство? — допитував ся він.

— Не дальше як чверть милї звідси — відповів єму той чоловік. — Держіть ся лиш гостинця а простісенько туди зайдете.

— Дякую. В сих сторонах бувають часті польованя? Коли найблизше польованє на лиси?

— Позавтру — мисливі мають зійти ся коло Гальґрун Феррі, пять чвертий милї по тамтім боцї ректорства, о девятій годинї рано. Наш ректор має при сїй нагоді їхати на новім кони; дістав єго в дарунку від свого брата.

— Так!

— А вжеж; я був вчера по полуднї в стайни ректора і видів того коня — пишний каштан.

Керрінґтон навернув коня в сторону як до Гальґрунского ректорства. Він знав досить добре характер Данила Дарґуна і був певний того, що ніхто не стане єму на перешкодї, щоби він не міг зблизити ся до єго помешканя. Отже під'їхав сьміло аж під самі двері і спитав там, де єсть ректор. Єму сказали, що нема дома, але нехай зачекає або лишить свою карту візитову. Пан Дарґун верне в короткім часї, він лиш вийшов перейти ся з капітаном і панною Ґрегим. Віктор Керрінґтон мимо волї усьміхнув ся, коли почув імя Лідиї. — Та й ти тут — подумав він собі; — дуже добре що ти мене не виділа, бо я тепер не буду тобі грати на руку, як тогди, коли ходило о ґрафа Освальда, але на твою страту.

Нї; незнакомий пан подякував слузї: він не буде чекати на Дарґуна, але коли би слуга схотїв показати єму дорогу, то він мав би охоту виїхати на низше положений гостинець. Слуга показав єму дорогу і казав їхати стежкою на ліво, відтак почерез корчі і попри ставї аж на гостинець. Віктор Керрінґтон поїхав так, як єму слуга казав. Минула може година від часу тої розмови зі слугою, коли Віктор Керрінґтон, познакомившись добре з положенем ректорства пустив ся назад до Фрімлї.

(Дальше буде).

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1-го мая 1899, після середно-європ. год.

Зі Львова

посп. відходить	особ. відходить	
		День
	6·20	До Лавочного, Мункача, Борислава
	6·15	„ Підволочиск, Одеси, Ковови
	6·30	„ Іцкан, Букарешту, Радівців
	6·30	„ Підволочиск з Підзамча
8·30		„ Кракова, Любачева, Орлова, Відня
	8·45	„ „ Відня, Хирова, Стружа
	9·10	„ Скольного, Лавочного від $^{1}/_{7}$ до $^{15}/_{9}$.
	9·25	„ Янова
	9·35	„ Підволочиск з гол. двірця
	9·45	„ Іцкан, Сопова, Берґомету
	9·53	„ Підволочиск з Підзамча
	10·10	„ Белзця, Рави, Любачева
	12·50	„ Янова від $^{1}/_{7}$ до $^{15}/_{9}$ в неділї і сьвята
1·55		„ Підволочиск з гол. двірця
2·08		„ „ „ Підзамча
	2·15	„ Брухович від $^{7}/_{5}$ до $^{10}/_{9}$ в неділї і сьвята
2·45		„ Іцкан, Гусятина, Керешмезе
2·55		„ Кракова, Відня, Хабівки
	3·05	„ Стрия, Сколього лиш від $^{1}/_{5}$ до $^{30}/_{9}$.
	3·15	„ Янова від $^{1}/_{5}$ до $^{30}/_{9}$.
	3·20	„ Зимноводи від $^{7}/_{5}$ до $^{10}/_{9}$.
	3·25	„ Брухович „ „ „ „
	5·25	„ Ярослава
		Ніч
12·50		До Кракова, Відня, Берлина
2·30		„ Іцкан, Констанциї, Букарешту
	4·10	„ Кракова, Хирова, Коросна
	5·50	„ Брухович від $^{7}/_{5}$ до $^{10}/_{9}$.
	6·26	„ Іцкан, Радовець, Кімполюнґа
	6·40	„ Кракова, Відня, Берна, Варшави а Орлова від $^{15}/_{6}$ до $^{15}/_{9}$.
	6·50	„ Янова від $^{1}/_{6}$ до $^{15}/_{9}$ в будні дни
	7·—	„ Лавочного Мункача, Хирова
	7.10	„ Сокаля, Рави руской
	7·20	„ Тернополя з гол. двірця
	7·42	„ „ „ Підзамча
	7·47	„ Янова від $^{1}/_{10}$ до $^{30}/_{4}$ 1900 включно
	8·35	„ „ „ $^{1}/_{5}$ „ $^{31}/_{5}$ і від $^{16}/_{9}$ до $^{30}/_{9}$.
	9·11	„ „ „ $^{1}/_{6}$ „ $^{15}/_{9}$ в неділї і сьвята
	10·40	„ Іцкан, Гусятина, Радовець
	10·50	„ Кракова, Відня, Івонича
	11·10	„ Підволочиск, Бродів з гол. двірця
	11·32	„ „ Грималова з Підзамча

До Львова

посп. приходить	особ. приходить	
		День
	6·10	З Черновець, Іцкан, Станиславова
	6·50	„ Брухович від $^{7}/_{5}$ до $^{10}/_{9}$.
	7·10	„ Зимноводи „ „ „ „
	7·40	„ Янова (головний дворець)
	7·55	„ Лавочного „ „
	7·44	„ Тернополя на Підзамче
	8·05	„ „ „ гол. дворець
	8·15	„ Сокаля, Рави руської
	9·—	„ Кракова, Відня, Орлова
	11·15	„ Ярослава, Любачева
	11·55	„ Іцкан, Черновець, Станиславова
	1·01	„ Янова на гол. дворець
1·30		„ Кракова, Відня
	1·40	„ Сколього, Хирова, а з Лавочного від $^{1}/_{7}$ до $^{15}/_{9}$.
1·50		„ Іцкан, Станиславова
2·20		„ Підволочиск на Підзамче
2·35		„ „ „ гол. дворець
	5·15	„ „ „ Підзамче
	5·40	„ „ „ гол. дворець
	5·55	„ Сокаля
		Ніч
	12·10	З Сколього, Калуша, Борислава
12·30		„ Черновець, Букарешту
2·16		„ Кракова, Відня, Орлова
	3·05	„ Підволочиск на Підзамче
	3·30	„ „ „ гол. дворець
	6·—	„ Кракова, Відня, Самбора, Сянока
	6·10	„ „ „ „ Хирова
	6·20	„ Іцкан, Підвисокого, Ковови
	7·58	„ Янова від $^{1}/_{5}$ до $^{31}/_{5}$ і від $^{16}/_{9}$ до $^{30}/_{9}$ що дня, а від $^{1}/_{6}$ до $^{15}/_{9}$ в неділю і сьвята
	8·15	„ Брухович від $^{7}/_{5}$ до $^{30}/_{6}$ і від $^{16}/_{8}$ до $^{10}/_{9}$.
	8·30	„ Брухович від $^{1}/_{7}$ до $^{15}/_{9}$ що день
8·45		„ Кракова, Відня, Любачева
	9·21	„ Янова від $^{1}/_{6}$ до $^{15}/_{9}$.
	9·55	„ Кракова, Відня, Пешту, Сянока
	10·10	„ Іцкан, Ковови, Підвисокого
	10·08	„ Підволочиск, Бродів, Копичинець
	10·25	„ „ на гол. дворець
	10·30	„ Лавочного. Хирова, Пешту

ЗАМІТКА. Пора нічна числить ся від 6-ої години вечером до 5-ої години 59 мінут рано
Бюро інформацийне ц. к. зелїзниць державних при ул. Красицких ч. 5

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий**.

До Народної Часописи

і

Газети Львівскої

Всїлякі

ОГОЛОШЕНЯ

принимає виключно

АҐЕНЦИЯ

ДНЕВНИКІВ і ОГОЛОШЕНЬ

у Львові, Пасаж Гавсмана ч. 9.

Ново отворена Агенция дневників і оголошень

Пасаж Гавсмана ч. 9,

принимає оголошеня до всїх дневників

і також пренумерату на всї часописи краєві і заграничні.

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера. — (Телефона число 569).